



Notat til Folketingets Europaudvalg

Om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens sag C-315/12, Metro Cash & Carry ApS mod Skatteministeriet

1. 1. Indledning

Højesteret har ved kendelse af 26. juni 2012 i retssagen Metro Cash & Carry ApS mod Skatteministeriet besluttet at forelægge EU-Domstolen følgende tre præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkning af Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (direktiv 92/12) med senere ændringer, Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF (direktiv 2008/118) samt Kommissionens forordning 3649/92 af 17. december 1992 om et forenklet ledsagedokument med henblik på omsætning inden for Fællesskabet af punktafgiftspligtige varer der er overgået til forbrug i afgangsmedlemsstaten (forordning 3649/92).

2. Sagens faktiske omstændigheder og juridiske problemstilling

I den nu for Højesteret foreliggende sag har Metro Cash & Carry ApS (Metro) nedlagt påstand om ophævelse af en del af en afgørelse fra Skattecenter København, hvorefter Metro var blevet pålagt at sikre sig at få udleveret eksemplar 1 af det forenkledede ledsagedokument ved erhvervsmæssig handel med virksomheder i andre EU-lande med punktafgiftspligtige varer, før transporten påbegyndes. I praksis angår sagen Metros salg af spiritus til svenske kunder.

Østre Landsret afsagde den 19. marts 2010 dom i sagen, hvorved Skatteministeriet blev frifundet for Metros påstand. Metro ankede dommen til Højesteret den 11. maj 2010.

Sagen drejer sig om, hvorvidt artikel 7, stk. 4, i direktiv 92/12, og artikel 34, stk. 1, i direktiv 2008/118 samt bestemmelserne i forordning 3649/92 under de i hovedsagen foreliggende omstændigheder indebærer, at Metro har haft og har pligt til at sikre sig modtagelse af eksemplar 1 af det i artikel 4 i forordningen omhandlede forenkledede ledsagedokument i forbindelse med salg af spiritus til personer, der handler i Metro mod forevisning af et Metrokort udstedt

til virksomheder i andre EU-lande, og hvor ihændeleveren af Metrokortet får den indkøbte spiritus udleveret på stedet.

Sagens tema er efter Skatteministeriets opfattelse i første række om Metros salg af spiritus til momsregistrerede svenske kunder er at betragte som "varer, som privatpersoner anskaffer til eget brug", jf. artikel 8 i direktiv 92/12, og i benægtende fald, om bestemmelserne i forordning 3649/92 medfører, at Metro er forpligtet til at opbevare eksemplar 1 af det i forordningen nævnte forenkledede ledsagedokument.

Metro har i en årrække drevet virksomhed i Danmark med salg af blandt andet spiritusvarer. For at kunne handle i Metro skal kunden ved kassen fremvise et af Metro udstedt maskinlæsbart kort (Metrokort). Det er en betingelse for at handle i Metro, at kunderne har et Metrokort.

For så vidt angår danske kunder udstedes Metrokort efter anmodning til virksomheder, der er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister (CVR), til institutioner og foreninger og endvidere til medlemmerne af visse foreninger, som Metro har indgået samarbejdsaftale med. For så vidt angår svenske kunder udstedes alene Metrokort til virksomheder, der er momsregistreret i Sverige.

Metro fører ikke kontrol med, om den person, der faktisk gennemfører købet, køber ind i egenskab af erhvervsdrivende eller som repræsentant for den virksomhed, forening eller institution, til hvilket Metrokortet er udstedt. Metro kontrollerer heller ikke, om der købes varer til erhvervmæssig anvendelse (hvis pågældende kunde er en erhvervsvirksomhed) eller om der alene eller tillige købes varer til privat forbrug. Den person, der foretager indkøbet, skal ikke personligt legitimere sig.

De danske punktafgifter på spiritus er væsentligt lavere end de tilsvarende svenske punktafgifter. Dette bevirker, at der er et økonomisk incitament til at indkøbe spiritus, hvoraf der er betalt dansk punktafgift, og indføre den i Sverige. Det kan ske uden svensk afgiftspligt til eget brug. Sker det til erhvervmæssig brug, skal der derimod betales svensk punktafgift.

Direktiv 92/12 indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

"Artikel 7, stk. 1. Såfremt punktafgiftspligtige varer, der allerede er overgået til forbrug i en medlemsstat, oplægges til erhvervmæssige formål i en anden medlemsstat, opkræves punktafgifterne i den medlemsstat, hvori varerne oplægges.

(...)

Stk. 3. Punktafgiften opkræves alt efter tilfældet hos den person, der foretager leveringen, hos den, der er i besiddelse af varer, der er beregnet på at blive leveret, eller hos den, der modtager varerne til anvendelse i en anden

medlemsstat end den, hvor varerne allerede er overgået til forbrug, eller hos den erhvervsdrivende eller det offentligretlige organ.

Stk. 4. De i stk. 1 omhandlede varer ledsages under transporten mellem de forskellige medlemsstater af et ledsagedokument, hvori er nævnt de vigtigste oplysninger fra det i artikel 18, stk. 1, omhandlede dokument. Dokumentets form og indhold fastlægges efter fremgangsmåden i artikel 24 i dette direktiv. (...)

Artikel 8. For så vidt angår varer, som privatpersoner anskaffer til eget brug, og som de selv medfører, gælder ifølge princippet for det indre marked, at punktafgifterne opkræves i den medlemsstat, hvor varerne er anskaffet."

Højesteret har i sagen stillet følgende fem spørgsmål:

Spørgsmål 1:

Skal direktiv 92/12 og forordning 3649/92 fortolkes således, at en erhvervsdrivende i en medlemsstat, der under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende sælger punktafgiftspligtige varer, som er overgået til forbrug i medlemsstaten, og som overleveres til en køber, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat, på sælgers forretningssted, uden at sælger bistår med transport eller med at arrangere transport, skal foretage (i) en prøvelse af, om købet af de punktafgiftspligtige varer sker med henblik på at indføre varerne til denne anden medlemsstat og (ii) en prøvelse af, om en sådan indførelse sker med henblik på privat eller erhvervsmæssig anvendelse?

Spørgsmål 2:

Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende ønskes oplyst, om den erhvervsdrivende ved salg af punktafgiftspligtige varer under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende ved prøvelsen skal anvende formodningsregler om købers hensigt med de købte varer.

Spørgsmål 3:

Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende ønskes yderligere oplyst, om direktiv 92/12 og forordning 3649/92 skal fortolkes således, at en sælger som nævnt i spørgsmål 1 under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende skal nægte at imødekomme en købers ønske om køb af punktafgiftspligtige varer, hvis køberen ikke tilbyder at aflevere eksemplar 1 af det i artikel 4 i forordningen nævnte forenkede ledsagedokument, såfremt formålet med købet er at anvende den punktafgiftspligtige vare erhvervsmæssigt i køberens hjemland? Spørgsmålet ønskes tillige besvaret for det tilfælde, at der skal anvendes formodningsregler som anført i spørgsmål 2.

Spørgsmål 4.

Medfører ikrafttrædelsen af direktiv 2008/118 og ophævelsen af direktiv 92/12 en ændring af retstilstanden i forhold til, hvad der fulgte af direktiv 92/12 i relation til besvarelsen af spørgsmål 1-3?

Spørgsmål 5.

Skal udtrykket "varer, som privatpersoner anskaffer til eget brug", jf. henholdsvis artikel 8 i direktiv 92/12 og artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118, fortolkes således, at det omfatter eller kan omfatte indkøb af punktafgiftspligtige varer under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende? Såfremt spørgsmålet besvares benægtende, ønskes oplyst, om købene da skal henføres til artikel 7 i direktiv 92/12 henholdsvis artikel 33 i direktiv 2008/118?

Fristen for regeringens afgivelse af skriftligt indlæg i sagen er den 17. oktober 2012.

3. Regeringens retlige stillingtagen

Efter regeringens opfattelse bør der afgives indlæg i sagen, hvori der - i overensstemmelse med det Skatteministeriet har gjort gældende under sagen - argumenteres for:

- at da Metros svenske momsregistrerede kunder ikke handler som "*privatpersoner*", jf. artikel 8 i direktiv 92/12, følger det af Domstolens praksis, jf. dommene i sag C-296/95, EMU Tabac, præmis 26, og sag C-5/05, Joustra, præmis 29 og 48, at kundernes indkøb nødvendigvis skal henføres til direktivets artikel 7 med den konsekvens, at Metro, jf. artikel 4 i forordning 3649/92, er forpligtet til at opbevare eksemplar 1 af det forenkledede ledsagedokument. Domstolen har således fortolket betingelsen "*til erhvervsmæssige formål*" i artikel 7 i direktiv 92/12 særdeles bredt, jf. Joustra-dommen, præmis 29.
- at de svenske kunder under de i hovedsagen foreliggende omstændigheder ikke anskaffer spiritusvarerne til "eget brug", jf. den anden betingelse i artikel 8 i direktiv 92/12. Dette støttes af oplysningerne i sagen om de indkøbte mængder spiritus, og af, at de svenske kunder bl.a. er momsregistrerede kiosker, cafeer, restauranter og hoteller, og således erhvervsdrivende, der sædvanligvis indkøber og videresælger alkohol som led i virksomheden.
- at Metro på den baggrund er forpligtet til at sikre sig at få udleveret og opbevare eksemplar 1 af forenklet ledsagedokument i henhold til artikel 4 i forordning 3649/92 ved erhvervsmæssig handel med momsregistrerede erhvervsdrivende virksomheder fra andre EU-lande (i praksis svenske virksomheder) med beskattede punktafgiftspligtige spiritusvarer, før transporten påbegyndes.

- at ophævelsen af direktiv 92/12 og ikrafttrædelsen af direktiv 2008/118 ikke medfører en ændring af retstilstanden.

For så vidt angår de fem spørgsmål, der er forelagt af Højesteret, gør Skatteministeriet gældende, at

- Direktiv 92/12 og forordning 3649/92 skal fortolkes således, at når en erhvervsdrivende i en medlemsstat, der under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende sælger punktafgiftspligtige varer, som er overgået til forbrug i en medlemsstat, og som overleveres til en køber, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat, på sælgers forretningssted, uden at sælger bistår med transport eller med at arrangere transport, skal denne situation anses for omfattet af artikel 7 i direktiv 92/12. Det er derfor ikke nødvendigt eller relevant, at sælgeren foretager en prøvelse af, om købet af de punktafgiftspligtige varer sker med henblik på at indføre varerne til en anden medlemsstat, eller af, om en sådan indførelse sker med henblik på privat eller erhvervmæssig anvendelse, da anvendelsen af direktivets artikel 7 netop forudsætter, at de punktafgiftspligtige varer oplægges til erhvervmæssige formål i en anden medlemsstat. Af samme årsag er det heller ikke relevant for sælgeren at anvende formodningsregler om købers hensigt med de købte varer (spørgsmål 1 og 2), og
- Direktiv 92/12 og forordning 3649/92 skal fortolkes således, at en sælger som nævnt i spørgsmål 1, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, er forpligtet til at sikre sig, at køber har udstedt det i forordning 3649/92 omhandlede ledsagedokument med henblik på at opbevare eksemplar 1 af dette dokument. Ikrafttrædelsen af direktiv 2008/118 og ophævelsen af direktiv 92/12 medfører i relation til besvarelsen af spørgsmål 1-3 ingen ændring af retstilstanden i forhold til, hvad der fulgte af direktiv 92/12. Udtrykket "varer som privatpersoner anskaffer til eget brug", jf. artikel 8, stk. 1, i direktiv 92/12 og artikel 32, stk. 1, i direktiv 2008/118, skal fortolkes således, at det ikke omfatter indkøb af punktafgiftspligtige varer under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende. Købene skal derimod henføres til artikel 7 i direktiv 92/12 henholdsvis artikel 33 i direktiv 2008/118 (spørgsmål 3-5).

EU-Domstolens besvarelse af de forelagte spørgsmål kan få betydning for, om Østre Landsrets konkrete afgørelse kan opretholdes. Endvidere kan afgørelsen få mere generel betydning i relation til medlemsstaternes mulighed for at sikre sig mod unddragelse af punktafgiftspligt. Ydermere har sagen betydning for opfyldelsen af Danmarks loyalitetspligt overfor Sverige.

Regeringen afgiver derfor indlæg i sagen, hvori der i overensstemmelse med det, som Skatteministeriet har gjort gældende under højesteretssagen, argumenteres for, at Metros svenske momsregistrerede kunder ikke handler som "*privatpersoner*" og, at de svenske kunder under de i hovedsagen foreliggende

omstændigheder ikke anskaffer spiritusvarerne til "*eget brug*", jf. artikel 8 i direktiv 92/12, og at Metro på denne baggrund, jf. artikel 4 i forordning 3649/92, er forpligtet til at opbevare eksemplar 1 af det forenklede ledsagedokument.